

Arrest

nr. 225 816 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

“Verzoekende partij, geboren op X, bezit de Surinaamse nationaliteit.

Op 9.10.2017 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van feitelijke partner van E. C., van Nederlandse nationaliteit.

Op 05.04.2018 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25.10.2018 dient verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van feitelijke partner van E. C., van Nederlandse nationaliteit.

Op 23.04.2019 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 26.04.2019 aan verzoekende partij betekend."

Dit feitenrelaas wordt, wat het voorwerp van de huidige bestreden beslissing betreft, niet betwist. Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van de verzoekende partij dat dit feitenrelaas correct is.

De bestreden beslissingen van 23 april 2019 zijn de beslissingen met de volgende motieven:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.10.2018 werd ingediend door:

Naam: N.

Voornamen: M. V.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: P.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.10.2018 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde E. C., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- onregelmatige Whatsapp-gesprekken tussen betrokkene en de referentiepersoon uit de periode 25.02.2016 – 18.08.2018

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert maart 2016. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon op 09.10.2017 officieel gedomicilieerd werd op het adres van betrokkene. Echter, louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Er werd niet afdoende aangetoond dat er sprake is van gemeenschappelijke kinderen, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. (...)"

De eerste bestreden beslissing is de weigering van de aanvraag van een verblijfskaart.

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van: *"artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, schending van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de zorgvuldigheidsverplichting;"*

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.10.2018 gezinshereniging aan met zijn feitelijke partner, zijnde E. C., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de 'andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1° moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.'

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

-Onregelmatige Whats-app gesprekken tussen betrokkene en de referentiepersoon uit de periode 25.02.2016-18.08.2018;

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert maart 2016. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen,...

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon op 09.10.2017 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de betrokkene. Echter, louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van een gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt artikel 47/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Er werd niet afdoende aangetoond dat er sprake is van gemeenschappelijke kinderen, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België kan verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Dat artikel 47/1, 1° stelt dat als ander familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd:

"de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;"

Dat artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet stelt:

"§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Dat artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet stelt dat een duurzame en stabiele partnerrelatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

Dat evenwel uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoeker thans reeds meer dan drie jaar een relatie onderhoudt met diens partner, hetgeen inderdaad enerzijds blijkt uit de whatsapp gesprekken

tussen beiden en het taalgebruik in vermelde gesprekken, en anderzijds uit het feit dat verzoeker en diens partner reeds meer dan 1,5 jaar samenwonen;

Dat verzoeker inderdaad sedert 9 oktober 2017 officieel staat ingeschreven op hetzelfde adres als Mevrouw E., teneinde tezamen, als gezin een toekomst op te bouwen;

Dat de inschrijving op het zelfde adres vanzelfsprekend aantoont dat verzoeker en diens partner een relatie onderhouden en meer nog, dat deze relatie ook duurzaam is;

Dat de neergelegde stukken dan ook aantonen dat verzoeker en diens partner reeds langdurig een relatie onderhouden;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

Dat de samenwoning van verzoeker met Mevrouw E., in combinatie met de gesprekken welke zij met elkaar voerden sedert 2016, inderdaad afdoende aantoont dat er sprake is van een duurzame relatie;

Dat verzoeker uiteraard niet van iedere dag van zijn verblijf een document of bewijsstuk kan voorleggen, wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoeker kan verwacht worden;

Dat verzoeker zich overigens de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan nog bijkomend zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs met ieder passend middel volstaat;

Dat uit artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid rekening dient te houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partner, hetgeen zij in casu, zonder twijfel na laten;

Hoe kan men dan immers verder nog bewijzen dat men elkaar heeft ontmoet en er een relatie bestaat, indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in dergelijke mate onredelijk optreedt?

Hoe is het alsdan nog mogelijk om aan te tonen dat U een relatie heeft?

Dat verzoeker dan ook wel degelijk stukken voorlegt waaruit blijkt dat hij sedert enkele jaren een affectieve relatie onderhoudt met Mevrouw E.;

Dat verzoeker dan ook overduidelijk aantoont dat hij en Mevrouw M. een affectieve en duurzame relatie onderhouden;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

2.2. Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ambtshalve ter terechtzitting op dat in het middel geen grief kan teruggevonden worden die betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde de tweede bestreden beslissing. Het beroep tegen deze beslissing is dan ook onontvankelijk. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dit ontbreekt voor wat het beroep betreft tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en is bijgevolg onontvankelijk.

Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk.

Bijgevolg wordt in de verdere bespreking van dit arrest enkel de eerste bestreden beslissing als zijnde 'de bestreden beslissing' genoemd.

2.3. De volgende theoretische opmerkingen van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen zijn correct:

"Met betrekking tot de aangehaalde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 47/1, 1° en artikel 7, 1,2° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond. Een schending van artikel 2 van voormelde wet van 29 juli 1991 blijft niet."

Ook artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is niet geschonden. De bestreden beslissing overweegt duidelijk de feitelijke motieven: *"Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert maart 2016. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.*

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon op 09.10.2017 officieel gedomicilieerd werd op het adres van betrokkene. Echter, louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij enkel WhatsApp-gesprekken voorlegde, volgens de verwerende partij gaande van 25 februari 2016 tot 18 augustus 2018. De verwerende partij merkt op dat hieruit enkel blijkt dat de verzoekende partij haar partner leerde kennen sedert maart 2016

zonder de zekerheid aan te tonen dat zij daadwerkelijk van in het begin een relatie hadden. De verwerende partij oordeelt dat het duurzame karakter van de relatie niet voldoende werd bewezen.

Verder verwijst de bestreden beslissing naar de juridische bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, zoals de verwerende partij correct opmerkt.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de gemachtigde van de minister afdoende te motiveren. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Zoals gesteld wijst de bestreden beslissing erop waarom niet afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij een duurzame relatie heeft.

Louter ten overvloede: de bestreden beslissing onderzoekt de toepassing waarom een bevel om het grondgebied te verlaten moet gegeven worden en meldt de correcte juridische en feitelijke grondslagen. De bestreden beslissing onderzoekt de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wat blijkt uit de volgende bewoordingen: *"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."*

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Er werd niet afdoende aangetoond dat er sprake is van gemeenschappelijke kinderen, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

Dit is afdoende.

De formele motiveringsplicht is bijgevolg niet geschonden.

2.4. De verzoekende partij voert in het middel ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht nu zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht verricht de Raad in het kader van de volgende bepalingen.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Er wordt aan herinnerd dat ook bij een gezinsaanvraag, ingediend in het kader van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, het duurzame en stabiele karakter van deze relatie moet aangetoond worden:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

De verzoekende partij stipt zelf aan dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zij en haar partner nog geen twee jaren samenwoonden, voorafgaand aan de aanvraag (zijnde 25 oktober 2018). Vermits de verzoekende partij stelt dat zij met haar partner ingeschreven zijn op hetzelfde adres in België sedert 9 oktober 2017, wat de bestreden beslissing vermeldt, komt het de Raad kennelijk onredelijk voor dat de bestreden beslissing zich toespitst op de vaststelling dat met het louter ingeschreven staan op eenzelfde adres geen duurzame deugdelijke relatie kan vastgesteld worden. De bestreden beslissing meldt ook dat aan de WhatsApp-gesprekken geen waarde kan gehecht worden omdat niet kan vastgesteld worden wanneer en hoe de verzoekende partij haar partner leerde kennen en of zij voor hun komst naar België al intensief en regelmatig contact hadden. Enerzijds aanvaardt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij haar partner kent sedert maart 2016 en anderzijds gaat de bestreden beslissing volledig aan de inhoud van de WhatsApp-gesprekken voorbij, terwijl blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat de verzoekende partij en haar partner reeds meer dan één jaar samenwoonden. De bestreden beslissing stelt op kennelijk onredelijke wijze dat: *“Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum”* (bedoeld wordt sedert 25 februari 2016). Zo is er een WhatsApp-gesprek van 6 oktober 2017 waarbij partijen elkaar *“schat”* en *“mijn vrouwtje”* noemen, tevens opgenomen in het administratief dossier. Bovendien lijkt dat het administratief dossier onvolledig is: zo kan de Raad niet nagaan op welk gegeven de bestreden beslissing zich baseert om te stellen dat de relatie een aanvang nam sedert maart 2016.

Ten overvloede heeft de verwerende partij geen onderzoek gevoerd naar de echtheid van de WhatsApp-gesprekken, waarvan zij het bestaan aanvaardt. De verzoekende partij toont aan dat de bestreden beslissing niet strookt met de feitelijke gegevens in het administratief dossier en kennelijk onredelijk is genomen. Dit volstaat om te besluiten dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

2.5. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen: *“Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°, van de*

vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur, en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de minister of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan, derwijze dat een "deugdelijk bewezen duurzame relatie" in de zin van artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermogt een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen."

(...)In casu voert verzoekende partij aan dat hij wel zou hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner en dat zij al meer dan anderhalf jaar samenwonen. Verzoeker verwijst hiervoor naar de bij de aanvraag neergelegde WhatsApp gesprekken. Hij betoogt dat de combinatie tussen het samenwonen en de WhatsApp gesprekken aantonen dat zij weldegelijk een duurzame relatie onderhouden.

Verwerende partij wenst op te merken dat in de bestreden beslissing niet ontkend wordt dat verzoeker en de referentiepersoon elkaar kennen, maar worden de voorgelegde stukken niet aangenomen als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie. De bestreden beslissing motiveert vooreerst dat de WhatsApp gesprekken op onregelmatige basis zijn. De gemachtigde van de minister motiveert in de bestreden beslissing tevens dat: "zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan" onvoldoende worden bewezen aan de hand van de voorgelegde stukken. Er kan volgens de gemachtigde niet worden vastgesteld: "wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ..." Verzoeker slaagt er niet in de beoordeling van deze stukken in concreto te weerleggen. Door slechts zijn eigen overtuiging naar voor te schuiven dat wel het bewijs werd geleverd van een duurzame relatie, worden de motieven van de bestreden beslissingen niet onderuit gehaald. Verzoeker toont hier niet mee aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

Door thans louter te wijzen op attesten waaruit blijkt dat verzoeker en de mevrouw E. C. op hetzelfde adres ingeschreven stonden beperkt verzoeker zich tot een herhaling van hetgeen al uit zijn aanvraag bleek zonder daarbij aan te tonen dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat: "Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon op 09.10.2017 officieel gedomicilieerd werd op het adres van betrokkene. Echter, louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven."

De gemachtigde heeft weldegelijk alle elementen en documenten die bij de aanvraag werden ingediend, in overweging genomen en onderzocht. Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, is uiteraard niet voldoende om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat verzoekende partij een andere lezing geeft aan de voorgelegde documenten, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen.

Verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij met zijn betoog blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, waarbij op wordt gewezen dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad moet zich beperken tot een wettigheidstoezicht. De Raad is hierbij enkel bevoegd om na te gaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Gelet op bovenstaande vaststellingen toont de verzoekende partij met haar betoog echter niet aan dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kennelijk onredelijk zou zijn. Verwerende partij stelt vast dat verzoekster geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van deze vaststelling, zodat deze motivering in ieder geval overeind blijft. Het betoog van verzoekster vermogt geen afbreuk te doen aan de motieven die in de bestreden weigeringsbeslissing inzake de betreffende stukken zijn opgenomen.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de

gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.”

Met deze opmerkingen gaat de verwerende partij voorbij aan het bepaalde in artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet, met name: *“indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond”* en aan de inhoud van de nochtans door de verwerende partij aanvaarde WhatsApp-gesprekken, die deels gedateerd zijn en waarvan de verwerende partij de echtheid niet betwist. De verwerende partij kan gevolgd worden in de redenering dat de bewijslast van de duurzaamheid van de relatie op haar schouders rust. Evenwel toont de verzoekende partij het samenwonen met haar partner ten belope van meer dan een jaar aan en legde zij WhatsApp-gesprekken voor waarvan de echtheid niet wordt betwist en die inhoudelijk wijzen op een liefdesrelatie, gelet op het taalgebruik. Indien de verwerende partij meent dat deze gesprekken *fake* zijn of niet met zekerheid een beeld geven van de relatie, gaat zij aan de inhoud (liefdestermen) voorbij.

De vaststellingen onder punt 2.4. leiden tot de nietigverklaring van de (eerste) bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel vragen geen verdere bespreking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN